

naar naturligt Medicinalvæsenet. Jeg troede ligeledes, at naar Manglerne ved den nuværende Tilstand var gaaet op for Regjeringen, saa maatte den Tid komme, da det vilde blive mere let at faae oprettet Apotheker paa Landet, hvilket er en nødvendig Betingelse for at faae Læger paa Landet. Der er vistnok Mange af os, som have erfaret, hvor haardt det holder at faae et enkelt Apothek oprettet, idet der maa søges gjentagende og gjentagende fra hele Egnens Befolkning hos Autoriteterne, inden Bevillingen gives. Det nytter ikke at forfølge, at Tilstanden er temmelig gammeldags. Min Tilfredsstillelse med Lovforslaget varede desværre ikke længe. Det Første, som jeg hørte den høitærede Justitsminister udtale om Sagen, var, at dersom Landsstinget skulde finde, at de to første Paragrafer vare Nødv. og dersom Landsstinget skulde være tilbøjeligt til at skjære de øvrige Paragrafer bort, saa vilde dette ikke forvoldes. Justitsministeren nogen stor Sorg. Da saa jeg strax, at Regjeringen var paa samme Standpunkt, som den har været tidligere, og jeg saa strax, at der Intet var at gjøre. Naar en Minister forelægger et Lovforslag og strax lader vide, at det ikke er haan en Hjertesorg om vigtige Dele af Lovforslaget falde bort, der det ikke alene naturligtvis er en daarlignende Ubefaling, men det er et meget talende Bøst. til dem, som Øvrigt have Noget imod Lovforslaget, om at blive endnu fastere i deres Modstand. Nu vil Ingen kunne paastaa, at det, der her er vedtaget ved 3die Behandling, indeholder et betydeligt Fremmskridt. En lille Smule Fremgang er der, men at det ikke er et stort Fremmskridt, er en Mand maa tage en Syg i Kur uden Veberlag uden at søge Erhverv derved, vil vistnok Enhver indrømme, det er saa sjældent, at der er Folk, der i den Grad kunne opoffre sig, nei, Tilstanden er den, at det næsten er en Undtagelse. Enhver, der besætt sig med Rægevirksomhed, vil have en Føjtjeneste eller jeg vil sige næsten Enhver, for ikke at fornærme Noget. Dette Punkt i Lovforslaget er altsaa noget nær intetsigende. Med Hensyn til det, at Justitsministeren har faaet Tilladelse til at uddele Bevillingen til visse Personer, er det aldeles vist, at denne Myndighed i en Ministers Haand kunde faae en overveienende Betydning, dersom det var en Minister, der var stemt for Rægevirksomheden, men naar det er en Minister, som er tængstelig derved, ville Bevillingerne blive sjældne. Nu kunde det vel siges, at det er meget sandsynligt, at det, vi her have afstemt over, ikke i denne Rigsdagssession vil blive til Lov, og jeg kunde derfor gjerne have sparet mine Ord; men jeg har fundet, at det var min Pligt at udtale, at vi ikke alle vare tilfredse med, hvad der her er foretaget i Landsstinget, og at det var min Pligt at gjøre opmærksom paa, at der virkelig er en stor Trang tilstede i denne Ret-

ning. Med disse Ord skal jeg standse. Jeg stemmer imod Lovforslaget.

Justitsministeren. Det forekommer mig ikke, at den Slutning, hørdt til det erede Medlem kom, var tilstrækkelig begrundet i hais foregaaende Udtalelser. Om ogsaa det erede Medlem maatte have Ret deri, at der ikke er stet noget betydeligt Fremmskridt — jeg tror, at han selv brugte de Ord — maa det dog indrømmes, og det ligger indviet i den Udtalelse, han fremkom med, at der dog vindes Noget ved Forslaget, og jeg ser ikke, at der er tilstrækkelig Grund til ikke at tage det Mindre, fordi man ikke kan opnaa det Større. Naar det erede Medlem ved at gennemgaa de enkelte Bestemmelser kom til det Resultat, at det var saare Ridet, der vandtes, finder jeg mig ikke talbet til at hævde den Mening, at der skulde vindes saa særdeles Stort ved Lovforslaget, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det altid er Noget, at de Bestemmelser, der indeholdes i den hidtil gjældende Lovgivning, gjøres klare og navnlig blive til Fordel for dem, der ved enkelte Leiligheder kunne yde Syge Raad uden at gjøre det til et Erhverv, ligesom der dog ogsaa er Noget vundet — i det Mindste maa det antages efter de Udtalelser, der tidligere ere fremkomne — derved at der i andet Stykke af første Paragraf er aabnet Straffrihed for dem, der kun tage Syge i Kur efter Anvisning af en autoriseret Læge. De tidligere Klager have i det Mindste altid lydt stærkest, naar man henviste til det Barbariske i, at den skulde straffes, der tog en Mand i Kur, der var opgiven af Lægerne, og ved sin Behandling maatte frelste ham. Saadanne Ting ere i alt Fald for Fremtiden forebyggede ved det foreliggende Lovforslag, hvis det bliver til Lov. Det erede Medlem mente ogsaa, at det ikke havde Stort at betyde, at § 3 gav en nærmere bestemt Bemyndigelse for Justitsministeren til at kunne give ikke examinerede Personer Ret til at øve Rægevirksomhed, idet Omfanget, hvori denne Bemyndigelse vilde blive benyttet, afgang af den paagjældende Ministers Personlighed, og man navnlig neppe, naar Ministeren var en Mand, der havde Betænknelighed ved at give Uexaminerede Ret til at praktisere, vilde se store praktiske Følger af Paragrafen. I den Anledning skal jeg gjøre opmærksom paa, at der dog er en Ting, der lader sig forubse, i alt Fald som mulig, nemlig at der kan komme en Minister, der har en anden Anskuelse af dette Forhold, end jeg tilstaa, jeg selv har, og det vil da i alt Fald være til Erøst for det erede Medlem og Andre, der tænke som han, at der saa snart der kommer en saadan Minister, vil indeholdes en Lovhjemmel for ham i Lovene til at gjøre, hvad der uden den ikke vilde være tilstedeligt. Naar jeg imidlertid tillod mig at begjære Ordet paa et saa langt